

Arrest

nr. 187 796 van 31 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2016 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 december 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 21 februari 2012 bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Casablanca een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) in het kader van de gezinshereniging met haar Marokkaanse echtgenoot Z. M.

1.2. De in punt 1.1. vermelde visumaanvraag werd op 24 juli 2012 geweigerd.

1.3. Verzoekster diende op 11 oktober 2013 bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Casablanca een tweede aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) in het kader van de gezinshereniging met haar Marokkaanse echtgenoot Z. M.

1.4. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris trof op 9 januari 2014 de beslissing tot afgifte van het visum gezinshereniging.

1.5. Verzoekster bood zich op 25 maart 2014 aan te Antwerpen met het oog op haar inschrijving (bijlage 15), waarbij zij tot verblijf werd toegelaten tot 9 mei 2014. Verzoekster werd vervolgens in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 4 juli 2015.

1.6. Het verblijf van verzoekster werd op 13 juli 2015 verlengd en dit voor de duur van de verblijfskaart van de referentiepersoon – haar Marokkaanse echtgenoot Z. M.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 12 oktober 2016 de beslissing tot intrekking van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Verzoekster werd hiervan op 17 november 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT INTREKKING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

in uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,
wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: B.(…)

Voorna(a)m(en): S.(…)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te: (…)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene is ingeschreven in het vreemdelingenregister op 24.02.2014. Zij bekam een A-kaart op basis van gezinshereniging in functie van haar echtgenote met een geldigheidsduur tot 04.07.2015. Referentiepersoon had toen zelf een tijdelijk verblijf en zijn en haar kaart werden nogmaals verlengd tot 04.07.2016. Bij de volgende aanvraag tot verlenging van de A-kaart van betrokkene (ons doorgezonden op 14.07.2016) deelt de gemeente mee dat betrokkene en referentiepersoon niet meer samen wonen. Vervolgens werden instructies gestuurd om een samenwoonstverslag op te stellen, nagaan van reden van breuk, bestaansmiddelen en de banden met België en het land van herkomst (volgens art 11 § 2). Uit een politieverlag dd. 05.08.2016 blijkt dat betrokkene en referentiepersoon effectief niet meer samen zijn, en hij verhuist is naar een ander adres. De motieven voor de breuk zijn zeer beperkt geformuleerd tot 'geen relatie meer' en dit sinds 16.06.2016. Er is geen sprake van mishandeling. Betrokkene ondertekende op 28.07.2016 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: ' Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Na een onderzoek betreffende de voorwaarden

bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) werden volgende documenten overgemaakt:

Cursus inburgering en cursus Nederlands, handgeschreven brieven van kennissen/familie om financiële steun te bieden, twee steringen van 500 euro (verder geen info over), arbeidskaart C, zeven (recente) sollicitatiebrieven en inschrijving VDAB op 09.08.2016. Deze stukken werden binnen de maand overgemaakt. Een arbeidsovereenkomst (4u per week) werd recent overgemaakt (getekend op 01.09.2016). Deze cursussen zijn verplicht en tonen niet een bijzondere integratie in België aan. Zij is kort voor of na haar breuk pas gestart met actief te zoeken naar werk en financiële hulp te zoeken bij kennissen of familie, wat ook geen bijzondere integratie in België aantoont aangezien deze inspanningen van betrokkene pas recent zijn en financiële hulp van kennissen niet rechtstreeks te maken heeft met haar integratie in België. Betrokkene kan zelf niet instaan in haar eigen bestaansmiddelen.

Er zijn geen aanwijzingen dat er belemmeringen zijn om betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven op basis van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is hier op basis van gezinshereniging in functie van haar echtgenoot en aangezien deze gezinsband er niet meer is en er geen gezamenlijke kinderen zijn, is er geen sprake meer van gezinshereniging. Zij is nog niet lang aanwezig in België (sinds 2014), en heeft haar hele leven in Marokko gewoond. Er werden verder geen documenten overgemaakt die aantonen dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer heeft met het land van herkomst. Bovendien kan betrokkene geen eigen bestaansmiddelen voorleggen. Ook zijn er geen medische bezwaren die een bevel in de weg staan.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 11 en 62 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster zet haar middel uiteen als volgt:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht en de schending van art. 11 Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De staatssecretaris argumenteert dat verzoekster niet meer voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid echtgenote van de heer Z.(...) M.(...).

Evenwel houdt de staatssecretaris onvoldoende rekening met de hierboven uiteengezette feitelijke omstandigheden en neemt hij de bewijzen die verzoekster heeft voorgelegd niet in rekening bij het nemen van zijn beslissing.

Uit de documenten die werden voorgelegd blijkt dat verzoekster zeer goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Verzoekster legde volgende documenten als bewijs voor:

- *Cursus inburgering*
- *Cursus Nederlands*
- *Getuigenissen van familieleden en vrienden die haar financiële steun bieden*
- *Stortingen ten behoeve van verzoekster*
- *Een arbeidskaart C*
- *Zeer veel sollicitatiebrieven*
- *Inschrijving bij de VDAB*
- *Arbeidsovereenkomst*

Tevens blijkt dat de staatssecretaris de bewijswaarde van de door verzoekster ingediende documenten miskent door deze in amper 4 lijnen de ingediende bewijsdocumenten te verwerpen!

Er wordt geen degelijke afweging gemaakt of verzoekster voldoet aan de uitzondering zoals omschreven in artikel 11, §2, 5de lid.

Verzoekster voldoet ontegensprekelijk aan de uitzondering op artikel 11, §2, eerste lid, 2° Vw., zoals omschreven in artikel 11, §2, 5de lid, dat bepaalt dat de staatssecretaris rekening dient te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk (...).

Verzoekster verblijf reeds sedert 2014 in België. Ingevolge haar lange verblijf in België, en haar vele inspanningen om zich volledig te integreren in de Belgische samenleving, maken dat het voor verzoekster zeer moeilijk, zonet onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst. Zij is immers elke band verloren met haar land van herkomst. Zij heeft veel familie en vrienden in België, daarvan getuige de door verzoekster ingediende handgeschreven brieven van kennissen en familieleden die verzoekster financiële steun bieden in deze voor verzoekster moeilijke tijden.

De staatssecretaris heeft de bewijswaarde van al de door verzoekster aangebrachte documenten ontegensprekelijk miskend. Door de miskennis van deze documenten heeft de staatssecretaris bij zijn beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

(...)"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Bij het beoordelen van de motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 11 van de vreemdelingenwet als juridische grondslag, en meer specifiek artikel 11, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"(...)

§ 2

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

(...)

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

(...)"

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters verblijf, in 2014 verkregen in het kader van gezinshereniging met haar Marokkaanse echtgenoot Z. M., op 13 juli 2015 verlengd werd en dit voor de duur van de verblijfskaart van haar echtgenoot (zie punt 1.6.). In het administratief dossier bevindt zich een mailbericht d.d. 14 juli 2016 van de stad Antwerpen naar de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij de aanvraag tot verlenging van de verblijfstitel en bijhorende documenten werden gevoegd. In dit mailbericht wordt het volgende meegedeeld: "(...) *Betrokkene woont niet meer samen met haar echtgenoot. Haar familie steunt haar financieel. (...)*". Op 18 juli 2016 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris een schrijven gericht aan verzoekster, dat op 28 juli 2016 aan haar ter kennis werd gebracht, waarin zij werd verzocht om in het kader van een onderzoek op basis van artikel 11, § 2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet binnen de dertig dagen alle relevante documenten over te maken. Tevens bevindt er zich in het administratief dossier een "*Verlag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging*" op datum van 5 augustus 2016, waarin verzoekster verklaart dat zij en haar echtgenoot sinds 16 juni 2016 niet meer samenwonen wegens "(...) *geen relatie meer (...)*". Verzoekster maakte ingevolge het schrijven van 18 juli 2016 volgende stukken over:

- twee overschrijvingen op datum van 5 juli 2016 en 4 augustus 2016 met verzoekster als opdrachtgever, elk voor een bedrag van 500 EUR;
- de arbeidskaart C van verzoekster, geldig van 28 juni 2016 tot 27 juni 2017;
- vier brieven met daarin de bevestiging van financiële steun aan verzoekster met als data 10 april 2016, 25 augustus 2016 en 16 augustus 2016;
- zeven sollicitatiebrieven met als data op drie brieven 13 mei 2016, 1 juni 2016 en 9 juni 2016;
- een inschrijving bij Randstad;
- een inschrijvingsbewijs van de VDAB op datum van 9 augustus 2016;
- een inburgeringscontract op datum van 8 januari 2015;
- een inschrijving voor cursus Nederlands op datum van 27 juni 2016.

Per mail van 30 september 2016 maakte de raadsman van verzoekster nog een arbeidsovereenkomst op datum van 2 september 2016 over.

2.6. Volgens verzoekster hield de gemachtigde van de staatssecretaris te weinig rekening met de feitelijke omstandigheden van haar zaak, werd met de voorgelegde stukken geen rekening gehouden en werd geen degelijke afweging gemaakt in de zin van artikel 11, § 2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat zij zeer goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving en meent dat de bewijswaarde van de neergelegde stukken wordt miskend "(...) *door deze in amper 4 lijnen (...) te verwerpen! (...)*" Verzoekster stelt dat zij "(...) *ontegensprekelijk [vol]doet aan de uitzondering op artikel 11, § 2, eerste lid, 2° Vw., (...)*", waarbij zij een opsomming geeft van de door haar neergelegde stukken en uiteenzet dat het als gevolg van haar lange verblijf in België en haar inspanningen om zich te integreren zeer moeilijk, zo niet onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst, een land waar zij elke band mee verloren is en zij hier veel vrienden en familie heeft die haar financieel steunen.

2.7. Uit de kritiek van verzoekster blijkt dat zij het oneens is met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris. De Raad merkt echter op dat verzoekster in gebreke blijft om concreet aan te duiden met welke feitelijke omstandigheden of welke van de voorgelegde stukken geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Verzoekster verzuimt ook om concreet uit te leggen op welke wijze de bewijswaarde van de neergelegde stukken zou zijn miskend. Het loutere feit dat de motivering slechts vier lijnen beslaat, betekent niet dat deze niet afdoende zou zijn. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde in de bestreden beslissing immers het volgende: “(...) *Er is geen sprake van mishandeling.(...). Deze cursussen zijn verplicht en tonen niet een bijzondere integratie in België aan. Zij is kort voor of na haar breuk pas gestart met actief te zoeken naar werk en financiële hulp te zoeken bij kennissen of familie, wat ook geen bijzondere integratie in België aantoonde aangezien deze inspanningen van betrokkene pas recent zijn en financiële hulp van kennissen niet rechtstreeks te maken heeft met haar integratie in België. Betrokkene kan zelf niet instaan in haar eigen bestaansmiddelen. Er zijn geen aanwijzingen dat er belemmeringen zijn om betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven op basis van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is hier op basis van gezinshereniging in functie van haar echtgenoot en aangezien deze gezinsband er niet meer is en er geen gezamenlijke kinderen zijn, is er geen sprake meer van gezinshereniging. Zij is nog niet lang aanwezig in België (sinds 2014), en heeft haar hele leven in Marokko gewoond. Er werden verder geen documenten overgemaakt die aantonen dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer heeft met het land van herkomst. Bovendien kan betrokkene geen eigen bestaansmiddelen voorleggen. Ook zijn er geen medische bezwaren die een bevel in de weg staan.(...)*”. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt onder andere vast dat verzoekster nog niet lang aanwezig is in België (sinds 2014) en dat zij haar hele leven in Marokko heeft gewoond. Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar zij in haar middel poneert dat het omwille van haar lange verblijf in België moeilijk zou zijn geworden om terug te keren. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst erop dat er geen gezinsband meer is, dat er geen gezamenlijke kinderen zijn en dat er geen sprake is van mishandeling of van medische bezwaren. Deze pertinente vaststellingen worden door verzoekster geenszins betwist of weerlegd. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat de verplichte cursussen geen blijk geven van een verregaande integratie en dat verzoekster slechts in de periode van de breuk met haar echtgenoot actief op zoek ging naar werk en financiële hulp bij haar familieleden en dat zij niet kan instaan voor haar eigen bestaansmiddelen. Uit niets blijkt dat verzoekster geen bindingen meer zou hebben met haar land van herkomst. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door vast te stellen dat er *in casu* geen belemmering bestaat om een einde te stellen aan het verblijf van verzoekster.

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat, in weerwil van hetgeen verzoekster voorhoudt, wel degelijk rekening is gehouden met alle door haar overgemaakte stukken en dat deze allemaal werden meegenomen bij de beoordeling. Door nu louter te stellen dat deze motivering te kort zou zijn, dat het heel moeilijk zo niet onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst en met haar blote bewering dat zij zou voldoen “(...) *aan de uitzondering op artikel 11, § 2, eerste lid, 2° Vw. (...)*”, slaagt verzoekster er niet in om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.9. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN